

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ไม่มีผมแล้วท่านจะลำบาก

ก่อนจ้งหัน

พระเจ้าให้แรงความพากเพียรนะ เวลานี้กลางพรรษา เข้าพรรษาไม่มีธูระไปนั้นไปนี้ มีแต่หน้าที่ที่จะประกอบความพากเพียร ชำระกิเลสตัวสกปรก ตัวเป็นพินเป็นไฟเผาโลกอยู่ เวลานี้ทั่วดินแดน ตัวนี้ตัวสำคัญมากให้ชำระตัวนี้ ไม่ได้เผาใคร มีอยู่กับเราก็คือเผาเรานั้นแหละ เรียกว่ากิเลสนี่คือสิ่งที่เป็นภัยของธรรม ธรรมเป็นเครื่องบำรุงรักษาเราให้ดีขึ้นจนกระทั่งถึงดีเลิศ กิเลสนี้เป็นเครื่องทำลายจนฉิบหายหมดความหมายไปเลย มันเป็นคู่เคียงกัน อาศัยจิตเป็นจุดศูนย์กลาง นั้นละเวทีของกิเลสกับธรรมอยู่ตรงนั้น ถ้าว่ามีความเพียรที่ว่าเวทีระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจ ส่วนมากมีแต่ธรรมหมอบให้กิเลสเหยียบเอาๆ เป็นอย่างนั้น

ท่านทั้งหลายไม่เคยทราบว่กิเลสคืออะไร ให้จำให้ตึนะ นี้ละตัวเป็นภัยของสัตว์โลก อยู่ตลอดเวลา ตัวที่แสดงอยู่เวลานี้มีอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก ไม่ว่าจะสัตว์ดิรัจฉาน ไม่ว่าจะมนุษย์ แต่มนุษย์เราพอรู้เรื่องบ้างจึงนำมาพูดว่ากิเลสและธรรม สำหรับสัตว์ดิรัจฉานเขาไม่มีทางรู้ได้เลย ตัวนี้ตัวเป็นภัย ไม่มีสิ่งใดจะมาแก้ได้ ขึ้นชื่อว่ากิเลสๆ นี้เก่งมากที่สุด และธรรมเท่านั้นที่จะแก้ได้ สติเป็นสำคัญ นี้ได้เตือนตลอดเวลา พื้นฐานแห่งความพากเพียรตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด สติเป็นสำคัญตลอดไปเลย ตั้งแต่สติล้มลุกคลุกคลานจนเป็นมหาสติ มหาปัญญา เป็นสำคัญมากที่สุด ประกอบความเพียรให้ถือสติเป็นสำคัญนะ ทุกสิ่งทุกอย่างให้มีสติ ขยายออกไปก็เป็นสัมปชัญญะ รักรอบตัว หน้าที่การงานของตัว ถ้าจ่อเข้ามาในจุดก็เรียกว่าสติจ่อ เช่นอย่างจ่อกับคำบริกรรม จ่อกับจุดแห่งความสงบของจิตด้วยสติๆ นี้เรียกว่าการประกอบความเพียร

การงานในวัดนี้เป็นความจำเป็นของทุกองค์ๆ นะ งานการอะไรบกพร่องอย่าไปเข้าใจว่าอยู่ที่ใด บกพร่องอยู่กับเราผู้ทำความเพียรหาความดีใส่ตนนั้นแหละ บกพร่องตรงนั้น เวลาปิดกวาดก็เคยพูดแล้ว ถ้าหากว่าเป็นเวลาบ่าย เวลาปิดตาดแต่ฝนตกก็ไม่ต้องปิดกวาด ทำความสะอาดอย่างอื่นไปเสีย เช่นปิดกวาดเช็ดถูศาลงศาลา จัดนั้นจัดนี้ที่ทำได้ สำหรับปิดกวาดลานวัดนั้นก็ไม่ต้อง ในตอนเช้าถ้าฝนไม่ตกก็ค่อยปิดกวาดเอา ให้ต่างคนต่างมีความขยันหมั่นเพียร ทั้งกิจภายนอกภายในเป็นงานของตัวทั้งนั้น อย่าเข้าใจว่าอยู่ที่

ห่างไกลที่ไหน เราเป็นตัวตั้งตัวตีที่จะชำระตัวเองให้สะอาดผ่องใส ให้ดูตัวเองตลอดเวลา
 ข้อวัตรปฏิบัติทั้งหลายเกี่ยวข้องกับเรานี้ทั้งนั้น ให้พร

หลังจ้งหัน

ประจวบฯ นี้ได้ให้กำแพง อู๋ย เหมาะสมมาก เพราะไปเทศน์ที่นั่นเราไปเที่ยวดู ๆ รถ
 ที่มาผ่านหน้าวัดตลอดไม่มีวันมีคืน แล้ววัดมองไปเห็นรถนี้เหมือนเขาฉายหนัง โอ๊ย มัน
 ยังไงกัน เป็นพระวัดปฏิบัติด้วยนะ เราก็ตื่นสุดขีดทางโน้นสุดขีดทางนี้ ดูแนวที่จะกันไม่ให้
 เห็นรถที่ผ่านนี้ตลอดเวลา คือจะกันกำแพงสูงขนาดไหน ๆ จะไม่ให้พระมองเห็นรถเห็นรา
 แล้วเสียงมันก็ได้ขึ้นบ้างไม่โดนเอาๆ ไปดูตอนเย็นแล้วยังไม่แล้ว พอตอนเช้าออกจาก
 กุฏิแต่เข้าไปย้าดูอีกซ้ำอีก เลยให้สมภารมาหา คุณกันกลางวัดเลย บอกท่าน แนวรั้วทั้งหมด
 นี้เราจะให้ทั้งหมดเพื่อกันรถยนต์ มันมาทั้งวันทั้งคืน แนวทั้งหมดท่านทำกำแพงมาถึงสุด
 นูนแล้ว เราก็ต่อจากโน้นให้สุดเลย

เอาทำ ความสูงต่ำขนาดไหนให้ท่านพิจารณาเอง ให้ดูรถที่มานี้ ความมุ่งหมายก็จะ
 ให้สูงบ้างนั้นแหละดีเราว่า ที่สำคัญคือไม่ให้มองเห็นรถเลย ให้ท่านพิจารณาเอง เรื่องดี
 และช่วยอยู่กับท่าน ผิดถูกอยู่กับท่าน ผมมอบให้ท่านทั้งหมด ให้ท่านพิศเต็มเหนี่ยว กำลัง
 ของท่าน ความเฉลียวฉลาดมอบเลยเชียว ผมจะให้ทั้งหมดเลย ดูรถนี้มันภาวนาได้ยังไง
 แล้วท่านก็รับทำ เวลาไปครั้งที่สองไปดู เออดี เรียบ เอ้อ ชมเชย ช่างเก่งนะ ทั้งสูงทั้งแน่น
 หนาแน่นคง บอกให้ท่านทำตามความต้องการของท่านทุกอย่าง ท่านอย่ามาคำนึงความ
 ลิ่นเปลือง ผมมอบทั้งหมดแล้วว้างั้นเลย ให้ท่านทำให้ดี ก็รู้สึกว่าจะค่อนข้างดีมาก เสียงรถ
 มามันก็โดนกำแพงแล้วขึ้น ๆ เลย ไม่มาปั้งปั้ง ๆ ตากก็ปั้ง เสียงก็ปั้ง ขึ้นข้างบนดี เสร็จ
 เรียบร้อยแล้วแหละ

เมื่อวานก็ไปโรงพยาบาลคำตากล้า ไปทุกวันแหละเราไปเอง คือถ้าเราไปเองก็ได้
 พิเศษบ้าง เช่นอย่างพวกไก่พวกอะไรอย่างนี้ กล้วย ไก่สด ถ้าเขามารับเองเหล่านี้ไม่ได้นะ
 ถ้าเราไปเองจะได้พิเศษๆ ด้วยตามรายทางๆ ได้พิเศษไปด้วย นี่ท่านทั้งหลายเชื่อหรือไม่
 เชื่อ เราจนตายเท่าไรแทนที่จะมาหวังเราไม่มีนะ มันกลับหวังโลกหวังสงสาร หวังบ้านหวัง
 เมืองไปอย่างนั้นนะ แทนที่จะมาหวังตัวเองเพราะจนจะตายแล้วกลับไม่มี บอกว่าไม่มีเลย
 นั้นฟังซิ มีแต่หวังโลกหวังสงสาร เพราะฉะนั้นมันถึงหมุนตัวเพื่อโลกอยู่ตลอดเวลา เพราะ
 ความหวัง ความเมตตาสงสาร เราจะว่าสงสารเราไม่เห็นมีอะไร มาหวังมันอะไร เท่านั้น

เรื่องเจ้าของเรียกว่าไม่มีเลย มีแต่ความเป็นห่วงโลกเท่านั้นเอง จึงได้อุตส่าห์พยายามช่วยทุกวิถีทางที่จะช่วยได้

เวลาไปตามทางเหมือนกัน มองอะไรนี่มองจริง ๆ มองพิจารณาตลอดเลย ไม่ใช่มองแบบผ่าน ๆ นะ มอง ฟังก์ดี ดูก็ดี ดูจริง ๆ ดูด้วยความจดจ่อ ๆ ด้วยความพินิจพิจารณาไปตามทางอยู่อย่างนั้น ความเมตตาที่นั่นแหละเป็นพื้นฐานเลย อันนี้รู้สึกว่ามีลละเลย ความเมตตาเป็นพื้นฐานเลย ที่นี้อำนาจแห่งความเมตตาเป็นพื้นฐานมันก็มีแต่จะให้ช่วยเหลือใหม่ละ ที่จะเอาเลยไม่มี มีแต่จะช่วยเหลือไป เรามาพิจารณาเฉพาะเราเพียงตัวเท่านั้นนะ มันก็เด่นอยู่ในหัวใจหนู แล้วหัวใจพระพุทธเจ้าจะเป็นยังไงนี่ซี นำพิจารณาอยู่นะ ที่ว่ามหาการุณิก โนาโถ หิตาย สพฺพปาณินิ พระพุทธเจ้าทรงมีพระเมตตาตามหาคุณต่อสัตว์โลกมากมาย ทำประโยชน์แก่โลกไม่มีประมาณ ฟังแต่ว่าไม่มีประมาณ เพียงเราตัวเท่านั้นหัวใจเท่าหัวใจหนู มันยังเต็มหัวใจหนูนะ มันเป็นขึ้นเอง ๆ แล้วมันวิ่งใส่พระพุทธเจ้า เพราะมันเป็นอันเดียวกัน มากน้อยเหมือนธนัตตรจริงด้วยกันนั่นแหละ ไปหาไปสืบมันจริงด้วยกันหมด มันก็วิ่งถึงกันหมด อันนี้ก็เหมือนกันนั่นแหละ

ความบึกบึนในโลกในสงสาร ท่านเหมือนเรา เราเหมือนท่าน ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่ากัน ความสุขความทุกข์ที่ผ่านมาในโลกอันนี้ เรากับเขาเหมือนกัน ทั่วโลกดินแดนไม่มีใครแข่งกันได้เรื่องความสุขความทุกข์ที่ผ่านตามาตามความเกิดความตาย สูง ๆ ต่ำ ๆ นี่มันก็เป็นธรรมดา ความรู้สึกเป็นธรรมดา เหมือนเราเหมือนท่าน ที่ให้มันเด่นก็คือเวลาภาวณา เข้าทางด้านภาวณา มันเปิดมหาเหตุ คืองานการอะไรก็ตาม ก็เรียกว่าเป็นกึ่งเป็นก้านเป็นอะไร ยังไม่ได้เข้าหาต้นลำ รากแก้วของมัน มันก็ยังไม่ชัดเจน ยังไม่เด่น ต้นไม้ถ้าลงได้โคนรากแก้วแล้วเด่นละ คอยที่จะล้ม อันนี้พอจิตเข้าสู่จิตตภาวณา นี่มหาเหตุอยู่ตรงนั้น ความเกิด ความตาย ความสุขความทุกข์ ทั้งหมด รวมอยู่จุดเดียวนี้หมดเลยไม่อยู่ที่ไหน ดินฟ้าอากาศ ที่ไหนกว้างแสนกว้างไม่อยู่ สุขก็ไม่อยู่ ทุกข์ก็ไม่อยู่ อะไร ๆ ไม่อยู่ อยู่ที่จิตดวงเดียว พอจิตจ่อเข้าไปตรงนี้แล้วข้ามมหาเหตุ

มหาเหตุมันมีทั้งกิเลสทั้งธรรม ส่วนมากเป็นพื้นฐานสำหรับสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปก็คือกิเลสเป็นมหาเหตุครอบอยู่หัวใจ ธรรมะมีก็อยู่ใต้มัน ๆ เหมือนน้ำมีจอกแหนปกคลุมหมด มองหาน้ำจอกไม่เห็น เวลาเราจ่อเข้าไปถึงมหาเหตุนี้มันก็เริ่มรู้แหละ เพราะมันอยู่ที่นั่นแล้ว จึงว่าไม่มีที่ไหนที่จะมาสอนได้โดยถูกต้องแม่นยำสุดยอดเหมือนพระพุทธเจ้า สอนลงจุดมหาเหตุ นี่ละตัวพาเกิดพาดายไม่มีที่สิ้นสุดยุติตั้งกับตั้งกลับ คือตัวนี้เอง มหาเหตุก่อความทุกข์ความเดือดร้อนวุ่นวายอยู่ที่นี่นั่น พระองค์ทรงตรัสรู้ปั้งก็จำขึ้นหมดเลยมหาเหตุ ที่นี่

เราพอเริ่มภาวนาเข้าไป ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน คือเรียงลำดับจิตของตัวเองนั่นเอง ไม่ใช่เรียงเรื่องอะไร เรียงเรื่องของตัวเอง ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานเป็นลำดับลำดับมา ถึงขนาดน้ำตาร่วงก็เคยเล่าให้ฟังแล้วไม่รู้กี่ครั้ง เล่าหาอะไร ก็มันถึงใจ น้ำตาร่วง จะพัดกับกิเลส มันขัดหมัดเดียวหงายหงาย ไม่ใช่หงายแมวพอจะตบได้นะ มันหงายหงาย ร้องแหย้งๆ สู้มันไม่ได้ โธ ขนาดนี้เที่ยวเหวอ

ตั้งหน้าตั้งตาจะไปสู้กับมันไม่ได้ถึงยก พอขึ้นไปมันต่อยหมัดเดียวหงายหงาย คืออำนาจของกิเลส กระแสของกิเลสมันรุนแรงเหมือนมรสุม อะไรผ่านไม่ได้ ต้นไม้ใบหญ้าขาดสะบั้นไปเลย มรสุมที่มันรุนแรงมาก นี่มรสุมของกิเลสภายในจิตใจเป็นอย่างนั้นนะ ทั้งๆ ที่ว่าตั้งหน้าตั้งตาจะสู้กับมัน ตั้งสติไม่อยู่เลย ตั้งล้มผล็อยๆ ตั้งพับล้มเลย เหมือนมรสุมมันมาพริบเดียวหมด ตั้งพับล้มๆ อย่างนี้เราเทียบ จำได้ไม่ลืม มันฝังลึกนะ จนกระทั่งน้ำตาร่วง โธ ออกกุ่มึงเขี้ยวนะเราไม่ลืม อะไรที่ไม่ลืมก็มาเล่าให้ฟัง คือนี่นิสัยมันจะเป็นยังไงไม่ทราบ รู้สึกอะไรมันฝังลึกมากนะ ถ้าได้ฝังอะไรแล้วไม่ถอนง่าย ๆ ถ้าไม่มีเหตุผลเหนือจะถอนไม่ได้เลย เจ้าของเองก็ไม่ยอมถอน ถ้าลงได้ตั้งกึ่งกลางแล้ว เหตุผลพร้อมแล้วเจ้าของเองก็ถอนไม่ได้ ต้องให้เหตุผลเหนือนี้ถึงจะถอนอันนี้ได้ เป็นอย่างนั้น ไม่ใช่จะเขียนแล้วลบ ลบแล้วเขียนไปเรื่อยอย่างนั้น นิสัยอันนี้รู้สึกจะเป็นอย่างนี้ละ ฝังลึกๆ ทุกอย่าง

ทีนี้เวลาเจ็บแสบให้กิเลส น้ำตาร่วงนี้ ก็ ขึ้นถึงกุ่มึงภายในใจนะไม่ได้ออกปากอะไร ไปอยู่ในป่าในเขาคนเดียว น้ำตาร่วง โธ กูสู้มันไม่ได้ มึงเก่งขนาดนี้เขี้ยวมา ลงกุ่มึงเขี้ยวมา เอาละยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดแค้นเต็มที่ นี่ละเคียดแค้นให้กิเลสนี้เป็นธรรมนะ เคียดแค้นให้บุคคลหรือสัตว์ตัวใดเรื่องใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่เวลามาเคียดแค้นให้กิเลสซึ่งเป็นภัยต่อตัวเองกลับเป็นธรรมะขึ้นมา เคียดแค้นให้มันอย่างถึงใจเหมือนกันนะ อยากรู้ก็ไม่ถอย ถึงขนาดที่ว่า เอา มึงเอากูขนาดนี้เขี้ยวเหวอ ยังงิมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ถ้าว่าเป็นโลกก็เรียกว่า ผูกกรรมผูกเวรกัน เอาอย่างนั้นจริงๆ เราเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะมันถึงใจ พัดกันล้มๆ

ที่เป็นหินลับก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน มาหาท่านได้รับการอบรมแล้ว ไปอีกหงายอีกๆ อู๊ย ไม่ลืมนะ หลายครั้งหลายหน คือความเคียดแค้นมันมีกำลังมากมันไม่ถอย ถึงจะหงายมันก็ไม่ถอย ไม่ถอยหลายครั้งหลายหนก็พอเห็นลวดเห็นลายกันบ้างเป็นลำดับลำดับต่อไปมันก็พลาดทำให้เราเหมือนกัน เหวอ มึงก็มีท้องเหมือนกันหรือ นึกว่ากูหงายหงายให้มึงดูท้องกู มึงก็มีท้องเหมือนกันกับกู ทีนี้ได้กำลังใจแล้วจับปั๊ปไว้เลยอุบายวิธีใด ชัดกัน

เข้าๆ จิตก็ค่อยตั้งตัวได้ ความสงบความผ่องใสนี้ ต้นไม้ ภูเขา พระอาทิตย์อะไรนี้เราไม่ได้คำนึง มันเด่นอยู่ที่หัวใจ มันไม่ไปเด่นอยู่ที่พระอาทิตย์ พระจันทร์นะ มันมาเด่นอยู่ที่หัวใจ เพราะความมืดมันมืดอยู่ที่หัวใจ อะไรมืดก็ตามสูหัวใจมืดไม่ได้ ทีนี้เวลาเปิดออกด้วยธรรมธรรมนี้ละเปิดออกๆ ก็ค่อยกระจ่างขึ้นมาที่หัวใจ

ความสงบขึ้นมาแล้วก็ความสว่างไสวขึ้นมาๆ มันเป็นอยู่ที่หัวใจ มันไม่ได้ไปดูพระอาทิตย์พระจันทร์นะ ดูที่ใจ ความมืดก็ดูที่ใจ แล้วค่อยสว่างไสวขึ้นมาเรื่อยๆ จากนั้นก็ขึ้นเรื่อยๆ ละที่นี้ นี่ละอำนาจแห่งความพากเพียร ความมุมานะไม่หยุดไม่ถอย ทีนี้ก็ขึ้นเรื่อยๆ จ้าขึ้นเรื่อยๆ เรื่องความเพียรนี้เอาเต็มเหนี่ยวตลอดๆ เฉพาะเรื่องอดอาหารนี้ โอ๊ย เรียกว่าจะเป็นจะตายจริงๆ เพราะมันได้ผลจากการอดอาหารเรานะ อดจะเป็นจะตาย แต่จิตมันเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า ร่างกายจะก้าวขาไม่ออก แต่จิตเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า นี่ที่มันทนทรมาณ ทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ อ่อนเปียก เดินบิณฑบาตไปหมู่บ้านไม่ถึงหมู่บ้าน กะไว้แล้วนะว่าวันพรุ่งนี้จะพอลถึงหมู่บ้าน ถ้าเลยนี้แล้วจะไปไม่ได้

ถึงขนาดนั้นไปถึงกลางทางไปไม่ไหวแล้ว ต่อนั่งพัก มันไม่ถึงหมู่บ้านเขา ทั้งๆ ที่เรากะว่าจะถึงก็ไม่ถึง ขนาดนั้นละ แต่จิตมันไม่ได้เป็นอย่างธาตุขันธ์นะ อ่อนเปียกธาตุขันธ์ แต่จิตนี้มันสว่างไสว นี่ละที่มันตั้งกันอยู่ทำให้ออด ทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ ทีนี้มาเทียบกันแล้ว กำลังของร่างกายนี้มันขึ้นอย่างรวดเร็ว กำลังของใจขึ้นได้ยาก สมมุติว่าเราอ่อนเปียกนี้ไปฉันทันเสร็จแล้วนี้ ทั้งๆ ที่ไปแทบจะไม่ถึงหมู่บ้านหรือไม่ถึงหมู่บ้าน พักกลางทางก็มีกำลังหมดร่างกาย พอไปฉันทันเสร็จแล้วนี้ กลับออกมาคราวหลังนี้เหมือนม้าแข่ง เห็นไหมล่ะกำลัง เพราะคนก็ยังหนุ่มอยู่ มันเหมือนม้าแข่ง มันขึ้นอย่างรวดเร็วกำลัง พอฉันทันเสร็จแล้วกลับมาเดินนี้ผึ้งเลยเชียว ที่จะออบออบๆ เหมือนไปไม่มี เวลาซากลับมานี้เหมือนม้าแข่ง มันขึ้นอย่างรวดเร็วสำหรับร่างกาย แต่ใจขึ้นได้ยาก นั่น จึงต้องได้เอาทางใจให้หนักๆ

จนกระทั่งท้องเสีย ตั้งแต่พรรษา ๑๐ เพราะเราเริ่มตั้งแต่พรรษา ๗ แล้ว ออกปฏิบัติพรรษา ๗ ท้องเสียก็ไม่สนใจ มีแต่จะเอาให้ได้อย่างเดียวๆ จิตมันมุ่งธรรม ทีนี้จิตก็ค่อยสว่างไสวขึ้น แปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมา มันไม่ได้อัศจรรย์ที่ไหนเวลาขึ้น ขึ้นที่นี้ อัศจรรย์ที่นี้ ทีนี้ๆ อยู่อย่างนั้น กลางวันกลางคืนก็เด่นอยู่ที่นี้ไม่ได้อยู่ที่ไหนนะ ความสุข ความทุกข์ ความมืดความแจ่มไม่อยู่ที่ไหน อยู่ที่จิตดวงเดียว นั่นเวลาเปิดออกๆ มันเห็นชัด ความมืดมันก็มีมาแล้ว เคยมีมาแล้ว มันก็เห็นชัดเจน ทีนี้ความสว่างไสวค่อยเปลี่ยนตัว

ชั้นเรื่อย ๆ สว่างไสวชั้นเรื่อย ๆ มันไม่ได้ดูพระอาทิตย์ มันดูตัวนี้ตลอดเวลา ความมืดก็เหมือนกันไม่ได้ไปดูอากาศ ดูตัวนี้ เวลาสว่างไสวขึ้นมาชั้นที่ใจ ๆ

เอาจนกระทั่งถึงจิตละเอียดเต็มที่มันละ เดินจงกรมไม่ลืม ใสนี้ก็ไม่ลืม จนอัศจรรย์ตัวเอง นั่นเห็นใหม่ถึงชั้นมันอัศจรรย์ตัวเอง จิตนี้มันโล่งไปหมดโลกธาตุนี้ จิตตอนนั้นกำลังจิตว่างนะ เข้าถึงชั้นจิตว่าง ว่างหมดเลย ความว่างกับความสว่างไสว ความแปลกประหลาด อัศจรรย์อยู่จุดเดียวกัน นี่มันก็อดไม่ได้นะ เลยอัศจรรย์ตัวเอง ยืนรำพึงอยู่ตอนเช้าตั้งแต่เข้ามิดเดินจงกรม จิตนี้มีแต่ความสว่างไสวความอัศจรรย์เหมือนว่าครอบไปหมดเลย มันอัศจรรย์ตัวเอง โอ้โฮ จิตของเราทำไมถึงอัศจรรย์เอานักหนานะ มันอุทานตัวเองอัศจรรย์ตัวเอง ทำไมถึงได้อัศจรรย์เอานักหนานะ โลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเด่นยิ่งกว่าจิตที่เด่นด้วยความอัศจรรย์ด้วยความสว่างไสว มันไม่มีความหมายโลกทั้งโลก มันมาอยู่ที่จิต ๆ นี่นะ เวลา รวมเข้าแล้วมาอยู่ที่จิตทั้งหมด

ที่นี้ก็ธรรมอันหนึ่ง นั่นแหละธรรมท่านเตือน ท่านกลัวเราลืมตัว พอเห็นจิตสว่างไสวแล้วมันอาจจะลืมตัวก็ได้ เพราะได้ชั้นอุทานในจิต โอ้โฮ ทำไมจิตของเราถึงได้อัศจรรย์ถึงขนาดนี้เชียวหนา พออันนี้สงบลง ธรรมะขึ้นแล้วนะ นี่ฟังซิ เพราะจุดนี้เป็นจุดที่สำคัญหัวเลี้ยวหัวต่อแล้วจะเข้าด้ายเข้าเข็ม จิตละเอียดมาก พระธรรมท่านกลัวเราจะลืมตัวหรือหลงอะไรก็ไม่ทราบแหละ ลึกเดียวพออันนี้สงบลง พระธรรมขึ้น นี้เรียกว่าธรรมเกิด ขึ้นมาเป็นคำ ๆ ภายในใจนะ เหมือนเราพูดกันแต่ไม่มีเสียง หากเป็นคำพูดอยู่ในใจขึ้นมา ขึ้นปุ๊บ ขึ้นมา ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ แทนจะรู้ในขณะนั้นกลับงงเป็นไก่ตาแตกไป นี่จึงเสียดาย ถ้าไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์(มัน)ฟังท่านจะใส่ผางเดียว มันจะรู้ขณะนั้นเลย บรรลุในขณะนั้นพูดตรง ๆ ว่าจี้เลย เพราะมันละเอียดเต็มที่แล้ว ถึงขั้นจะก้าวข้ามไปแล้ว

พระธรรมท่านเตือนว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ คือว่าจุดก็จุดแห่งความสว่างไสว จุดเหมือนตะเกียงเจ้าพายุ ภายในไส้ตะเกียงมันสว่างไสวใช้ไหมล่ะ นั่นแหละมันมีจุดอยู่นั่นนะ ที่นี้จิตของเราที่สว่างไสวมันเป็นจุด จุดสว่างไสวนี้แหละที่ท่านว่า ถ้ามีจุดมีต่อมอยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ คือตัวนี้เองตัวภพ ความหมายว่าอย่างนั้น พระธรรมท่านเตือนแต่เราไม่รู้ ที่นี้พอผ่านไป ความสว่างไสวที่เป็นจุดสว่างไสวมันหมดไปเลยดับไม่มีเหลือเลย ความสว่างนี้เป็นเหมือนไส้ตะเกียงเจ้าพายุที่สว่างเป็นจุด พอดับอันนี้ปุ๊บลงไป จุดอันนี้ไม่มีความสว่าง ความสว่างอันนั้นเลยเหนือโลกไปเลยที่นี้

นี่ถึงได้มาเห็นโทษ โอ้ ความสว่างที่ธรรมท่านเตือนนั้นเตือนถูกต้องที่สุดแล้ว แต่เราจับเอาไม่ได้ จึงคิดถึงพ่อแม่ครูจารย์ เพราะตอนนั้นพ่อแม่ครูจารย์ล่วงไปแล้วใหม่ๆ จิตเรากำลังเข้าด้ายเข้าเข็ม ถ้าหากว่าไปเล่าอันนี้ให้ท่านฟัง ก็จุดนั้นแหละ ท่านจะขึ้นทันทีเลย ตัวสว่างนั้นแหละคือจุดเท่านั้นเอง มันจะเห็นโทษทันทีปล่อยฝั่งเลย ขาดสะบันไปเลย อันนี้มันไม่เห็น มันก็พุงหรือว่าอ้อมชุกกันอยู่นั้นแหละที่จุดสว่าง ถือว่าเป็นของดิบของดี ทั้งๆ ที่พระธรรมท่านดำหนิว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน ผู้รู้นั้นท่านก็บอกแล้ว นั่นแหละคือตัวภพ ตัวนั้นแหละ ความหมาย แต่เราจับไม่ได้ ถ้าเป็นเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟัง ท่านจะจี้ลงเลย ก็นั่นแล้ว ตัวจุดต่อมก็คือตัวรู้ตัวมันสว่างจุดนั้นแหละนั่นตัวภย ความหมายว่าอย่างนั้น มันจะผางทันที นี่จึงเสียดายเวลามันผ่านไปแล้วอันนี้ไม่มี ที่ว่าอัจฉรย์ๆ อัจฉรย์ด้วยจุดด้วยต่อมนี้มันไม่มี อัจฉรย์ที่หลังนี้ไม่เป็นอย่างนี้นั้นซี มันอัจฉรย์ครอบโลกธาตุคราวนี้ นะ นั่นจึงได้มาเห็นโทษอันนี้

นี่พูดถึงเรื่องความสว่างของจิต สว่างมาเรื่อยๆ นะ ขอให้มีการบำรุงเกิด จิตใจเรานี้คือจิตตภาวนาลงในจุดมหาเหตุ เราจะได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง เรื่องกิเลสตัณหาหมากน้อยจะอยู่ในจิตดวงเดียว ธรรมเป็นผู้ชักผู้พอกอยู่ภายในจะค่อยสว่างกระจ่างออกไปๆ จนกระทั่งถึงที่ว่าได้อัจฉรย์ตัวเอง มันไม่ลืมนะ อัจฉรย์จริงๆ ยืนรำพึง โถ จิตของเราทำไมถึงได้อัจฉรย์เอาขนาดนี้เชียวนา แล้วพระธรรมท่านกลัวเราจะลืมนะจะหลงจุดนี้ ท่านจึงพูดขึ้นมาบอก จุดนี้จุดอัจฉรย์นี้เรากำลังหลง ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแหละคือตัวภพคือตัวนี้เอง แต่เราไม่รู้เสีย ถ้าหากว่ารู้มันก็ผางขึ้นเดี๋ยวนั้นเลย

จนกระทั่งพิจารณาไปๆ มันไม่มีที่ไปมันก็มีเท่านั้น การพิจารณาเวลานั้นเข้าวังแคบแล้วมันจะไม่มีอะไรนะ จะมีแต่จิตกับความยับๆ แหย่ๆ อาการของจิตมันจะตามเข้าไปๆ เรื่อยจนกระทั่งถอนพรวดขึ้นมา รากแก้วของมันคืออวิชชา พออันนี้ออกแล้วมันก็จำหมดเลยเชียว นั่นไม่ต้องถามใคร พูดแล้วสาธุทันที แม่พระพุทธรเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม นั่นชิมันชดขนาดไหน ก็สันทิฎฐิโกผู้ปฏิบัติจะรู้เองเห็นเอง ใครเป็นคนประกาศไว้ ก็พระพุทธรเจ้า แล้วยังไปทูลถามพระพุทธรเจ้าอยู่ พระวาจาอันนี้ก็ไม่มี ความหมายละซี ที่นี้พอจำขึ้นแล้วไม่ทูลถามพระพุทธรเจ้า นั่น เข้ากันได้แล้วกับสันทิฎฐิโก นี่แหละจุดสุดท้ายของความสว่าง สว่างเป็นลำดับลำดับ สว่างจนอัจฉรย์ก็มี แต่ไม่ได้้อัจฉรย์เท่าความสว่างสุดสมมุติแล้ว สุดสมมุติแล้วสว่างเต็มที่เลย เลยสมมุติโดยประการทั้งปวง

นี่คือคุณค่าแห่งการอบรมจิตใจ เวลานี้ถูกกิเลสความเลวความสกปรกทั้งหลายมันครอบอยู่ทั้งใจเขาใจเรานั้นเหมือนกัน จึงไม่มีใครอัจฉรย์ในโลกนี้ โลกอันนี้จะกว้างขวาง

ขนาดไหนก็ตาม พลเมืองมีเท่าไรถ้าพูดมนุษย์เรา เรื่องสัตว์ไม่ต้องพูด มีมากขนาดไหนก็ ล้านคน มันก็พอ ๆ กัน จะว่าบ้านนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ มันเจริญตั้งแต่อิฐปูนหินทรายเหล็ก หลาที่มาก่อสร้าง ว่าบ้านนั้นเจริญเมืองนี้เจริญ หัวใจเป็นไฟเหมือนกันหมด เพราะกิเลสตัว เป็นไฟอยู่ที่หัวใจด้วยกัน พอเปิดอันนี้ออก ไม่มีใครเปิดมีพระพุทธเจ้าเท่านั้น เปิดออกนี้ มันครอบไปหมดเลย ไม่มีอะไรอัศจรรย์เท่านี้ เจริญแท้ที่นี้ นั่น ไม่ได้เจริญแบบเงาๆ เหมือนโลกเจริญอยู่ทุกวันนี้ โลกเจริญทุกวันนี้เป็นเงาๆ ความรู้ร้อนเผาทั้งตลอด หา ความเจริญไม่ได้ ถ้าเอาธรรมจับป้อนแล้วมันก็รู้หมดเลยทันที

นี่คุณค่าแห่งการอบรมจิตใจ ให้พากันอบรมนะ พุดมานี้เอาเป็นสักขีพยานถอดจาก หัวใจมาพูดนะ เพราะจวนจะตายแล้ว เป็นห่วงเป็นใยขนาดนั้นเป็นห่วงโลกนะ เราธาตุขันธ์ ขนาดนี้มันจะไปอยู่เมื่อไรนี้ไม่เคยสนใจนะว่าจะมาห่วงตัวเองบอกว่าไม่มีเลย มีแต่จวนตัว เข้าเท่าไรยังห่วงโลกห่วงสงสารมากเข้าๆ แทนที่จะมาห่วงตัวเองไม่ห่วง มันหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่จะห่วงจะหวงแล้ว หมดไม่มีอะไรเหลือ

ธาตุขันธ์นี้ก็อันนี้มันก็เหมือนกัน อันนี้ของเรากับอันนี้มันก็เหมือนกัน เป็นแต่ เพียงว่าอันนี้มีความรู้มันแทรกไปจากความรู้อันใหญ่นี้ แทรกไปเป็นกิ่งไปตามประสาทส่วน ต่างๆ ทำให้รู้ชั้นรู้นี้ อันนี้สำหรับนั้นอันนั้นสำหรับนี้ เครื่องไม้เครื่องมือ ตา สำหรับดู ประสาทออกทางตา หูสำหรับฟัง ประสาทความรู้ที่ออกทางนี้ๆ ใช้อยู่นี้ พาให้หมุนมันก็ หมุน มันก็ไม่รู้เรื่องของมันนะหมุนอยู่นี้ จิตต่างหาก คือกระแสของจิตที่แทรกอยู่นี้ทำให้รู้ เวลานี้หดเข้าไปร่างกายของเราเหมือนท่อนไม้ท่อนฟืน พอกระแสของความรู้นี้หดเข้าไปสู่ ความรู้อันใหญ่นี้เสีย ร่างกายของเราเหมือนท่อนไม้ท่อนฟืน

พอความรู้กระจายออกมามันก็รู้อย่างนี้ละ นั่นมันขีดขนาดนั้นนะการพิจารณา ทางด้านจิตใจ ที่นี้พอความรู้นี้หดตัวเข้าไปป้อน ร่างกายของเราแม้จะทุกข์แสนสาหัสก็ตาม พอความรู้ที่รับผิดชอบนี้หดตัวเข้าไปเท่านั้นร่างกายเป็นท่อนไม้ท่อนฟืน ไม่มีเลยทุกข์ ทุกข์ หมด หมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ พอจิตหดเข้าไปสู่ตัวเองไม่รับทราบในสิ่งทั้งหลาย เท่านั้น ร่างกายก็หมดทุกข์ ไม่มีทุกข์ เพราะฉะนั้นจึงกล่าวพูดได้เลยว่า คนเราถ้ามีสติอยู่ แล้วเวลาจะตายจริงๆ จะรู้แน่ว่าความทุกข์จะดับหมด ในร่างกายจะไม่มีเหลือเลย จะไปอยู่ที่จิตแห่งเดียวเท่านั้นเอง

แต่นี้มันไม่มีสตินะชิ ตกที่หลับที่นอนตกเตียงตกอะไรไปเพราะไม่มีสติตั้ง ถ้ามีสติ มันจะรู้หมดเลย เวลาจะตายจริงๆ แล้วทุกข์เวทนาในร่างกายจะดับหมดไม่มีอะไรเหลือเลย เวลานั้น นั่นละเรียกว่า ๙๙% พอเปอร์เซ็นต์ที่ร้อยก็ติดพับจิตออก อันนี้ก็ป้อนไม้ท่อน

พินโดยสมบูรณ์ เวลานี้ยังมีจิตครอบมันอยู่ มันก็เป็นสัตว์เป็นบุคคล พอความรู้นี้ออกก็เป็นท่อนไม้ท่อนพิน มันเห็นได้ชัดขนาดนั้นแล้วจะไปถามใคร มันชัด เวลาจะตายจริงๆทุกขเวทนาในร่างกายจะดับหมดไม่มีอะไรเหลือ ความรู้จะไปรวมตัวไม่รับทราบอะไรทั้งนั้น ปล่อยหมด จากนั้นก็ติดออกเลย

ความรู้อันนี้มันมีสองประเภท ความรู้ที่ยึดถือหนึ่ง ความรู้ที่บริสุทธิ์หนึ่ง ความรู้ที่บริสุทธิ์ไม่ยึดอะไร เป็นหลักธรรมชาติล้วนๆ ออกเลย ถ้าเป็นความรู้ที่ยึดถืออยู่มันก็รู้ที่จะยึดอยู่ เป็นชั้นๆ อย่างงั้นนะ นี่ละการอบรมจิตใจเป็นอย่างนี้

พูดอย่างไม่สะทกสะท้าน ผ่านมาทุกอย่างที่นำมาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ ไม่ได้ไปลูบคลำนะ ถอดออกมา ยิง เอา ใครจะถามอะไรๆ ถามมาพูดมา มันจะครอบไว้หมดเลย พูดแสบรู้ทันทีๆ มันรู้หมด ตามแต่วิสัยของผู้มาถามจะได้รับประโยชน์มากน้อยเพียงไรก็ตอบกันตามที่จะได้รับประโยชน์มากน้อย ถ้าเหนือกว่านั้นไปแล้วไม่ตอบไม่พูดไม่เกิดประโยชน์ แนะ มันเป็นชั้นๆ ไป เอาละพูดเท่านั้นพอจะเป็นคติเครื่องเตือนใจ แล้วมีอะไรอีกล่ะ

ผู้กำกับ จากหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย คอลัมน์วิวาทะ หัวข้อเรื่องว่า

“ท่าอะไรลงไปอย่างนี้กว่าชาวโลกเขาจะรู้ไม่ทัน”

ความลับไม่มีในโลก “นัตถิ โลเก ระโห นามะ” สุภาษิตนี้ยังเข้มขลัง ใช้ได้ตลอดกาลและตลอดไปด้วย

การเคลื่อนไหวของคณะสงฆ์ส่วนภูมิภาค เพื่อมาให้กำลังใจแก่พระเถระผู้ใหญ่ในกรุงเทพฯ อย่าคิดว่าผีหรือเทวดาเท่านั้นที่รู้ วิธีการตื่นเขินพรรคนี้เด็กอมมือยังรู้ ผู้ใหญ่กร้านแดดกร้านลมมีหรือจะไม่รู้

การให้กำลังใจเป็นสิ่งที่ดี อย่างน้อยก็คิดถึงรถยนต์ที่เป็นพาหนะใช้ขับขี่ เมื่อน้ำมันหมดลงก็จนปัญญาที่จะวิ่งต่อไป คนเราเมื่อกำลังใจมันเหลือน้อยหรือหมดลง การเติมพลังด้วยการเสนอหน้าเอ่ยวาจาว่า “พระเดชพระคุณเดินมาถูกทางแล้ว ขอเอาใจช่วย”

คำพูดเพียงสั้นๆ เท่านั้น ทำให้หัวใจพองโตคับทรงที่เดียว

การให้กำลังใจของหมู่คณะมักเป็นร้อยเป็นพัน ต้องเช่ารถบัสหมากันๆ ละหลายพันบาท ค่าอาหารขบฉันและเครื่องดื่มตลอดเวลาที่เคลื่อนไหว คิดเป็นเงินออกมาไม่ใช่น้อย เอาเงินมาจากไหน? ใครจ่าย? เงินเป็นล้านเชียวนะ เป็นไปไม่ได้ที่หลวงพ่อปลายทางท่านจะควักยามาเปย์

พูดกันให้ชัด งานนี้มีผู้จัดการใหญ่ในกรุงเทพฯ เขาเป็นฆราวาสไม่ใช่พระสงฆ์ แต่ขลุ่ยขลุ่ยอยู่ตรงชายสบงของพระเถระผู้ใหญ่ตัวเอง “ไม่มีผมแล้วท่านจะลำบาก ผมขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันเพื่อปกป้องท่านให้พ้นภัย” เขาละเจ้าของวลีดังกล่าวนี้

งานนี้ไม่รู้ใครหลอกใคร แต่เป็นไปไม่ได้ที่พระจะหลอกโยม เนื่องจากพระสงฆ์อ่อนต่อโลกโดยวิธีการนี้ หรือถึงจะพอรู้ก็ไม่ถนัดที่จะทำ เพราะห่างไกลต่อกิจของสงฆ์นัก

น้ำใจไมตรีมีให้กันตลอด ไม่แปลกที่มีผลต่างตอบแทนเกิดขึ้นอย่างคุ่มค่า

ตำแหน่งใดที่เหมาะสมแก่พระคุณเจ้า ต้องชวนขวยประเคนให้

ตำแหน่งใดที่ฆราวาสควรได้ เช่นตำแหน่งที่ปรึกษา หลังเกษียณอายุราชการไปแล้ว ตั้งมั่นเข้าไป

ตำแหน่งที่ปรึกษาหลังเกษียณ ลูกศิษย์วัดเนินวัดลุ่มที่อยู่ไกลปืนเที่ยงเขาเมาท์กันสนุก “มันเป็นตำแหน่งบัดสีบัดเถลิง” ความหมายลุ่มลึกประการใดไม่มีใครเฉลย อยากรู้ความขอให้ตายๆ ไปเสียแล้วอย่าลืมเกิดมาเป็นมนุษย์ใหม่ชาติใหม่ตอนชีวิตบ้ายคล้อยอย่างเข้าสู่ปัจฉิมวัย คงรู้ตอกนำ

มันมีอะไรนักหนา มีความจำเป็นอะไรจึงต้องมาตั้งคนพรรคนี้นี้เป็นที่ปรึกษาสมองมี หูตาไม่พิกลพิการ โฉนจึงมายอมให้คนเช่นนี้จูงมือลงห้วยลงเหว?

หลวงตาวัดมะเตือ เข้าแว่นสายตายาว อ่านมาถึงตรงนี้ได้แต่สายหัวล้านโคลงเคลง เพราะไม่เข้าใจ ได้แต่สบถอยู่ในใจว่า “ห...เฮ้ย มันอะไรกันวะเนี่ย?”

เฮ้อไปคนเดียวเถอะหลวงตา คนทั้งแผ่นดินเขารู้กันทั่ว เจ้าตัวไอ้คนหัวเขียงมันกัดฟันกรอดๆ จนกรามโปน จ้องจะฟันจะฟ่องเจ้าของคอลัมน์นี้อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน แต่ยังหาลูกถนัดไม่เจอเท่านั้นเอง

บอกแล้วไง ความลับไม่มีในโลก นัตถิ โลเก ระโห นามะ ดังที่เขียนไว้เดือนสติบรรทัดแรกแล้ว

การลุ่มสำนักพุทธฯด้วยวาจาใครๆ ก็ลุ่มได้ แต่มันไม่ถนัดนักหรอก มีอย่างหรือสู้กันมาขอกันมาแทบลุ่มประดาตายกว่าจะสัมฤทธิ์ผล พอใจจะเลิกจะรวมจะยุบก็สั่งเปรี้ยวเข้าไปให้

งานนี้มส.และหลวงพี่พระครู หลวงพี่เจ้าคุณ หลวงพี่มหาเปรียญหนุ่มๆ ทั้งหลายในศูนย์พิทักษ์พระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย คงจะคิดถึงหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ไม่มากก็น้อยแหละน่า เพราะหลวงตาไม่เอาด้วยมานานแล้ว ถึงขนาด

ลงทุนล่ารายชื่อให้ปลดออกจากตำแหน่งรองนายกฯ ได้จำนวนคนเป็นล้าน ขณะนี้เรื่องอยู่ที่ ส.ว.แล้ว

ไอ้ใครว่าที่ลั่นวาจาไว้ก่อนหน้านี้ว่า “ถึงวันที่ ๑๕ กันยายนก็เปิดตุ๊ดไม่อยู่แล้ว” จำคำพูดของตัวเองได้ไหมเอ๋ย?

ปู่โอม

ผู้กำกับ ต่อเลยนะครับ จากหนังสือพิมพ์ พิมพ์ไทย คอลัมน์วิจารณ์ธรรม หัวข้อเรื่อง

ต้นเหตุแห่งความวุ่นวายในวัดบวรฯ

ถึงแม้เหตุการณ์ที่ก่อความสลดสังเวชใจดังที่เกิดขึ้นในวัดบวรนิเวศวิหาร วันที่มีการประชุมมหาเถรสมาคมครั้งที่ผ่านมาจะผ่านพ้นไปแล้ว แต่ภาพนั้นยังคงไม่จางไปจากความทรงจำของหลายๆ คนได้

ต่างพูดทำนองเดียวกันว่าตั้งแต่เกิดแต่ท้องพ่อท้องแม่ ยังไม่เคยเห็นใครเลือกปฏิบัติต่อพระเจ้าพระสงฆ์เยี่ยงนี้ ก็พระที่สนับสนุนอุกอุ้มให้ขึ้นนั่งบนตำหนักเพชร ส่วนพระที่เจตนาเข้ามายื่นหนังสือกลับถูกกักให้นั่งอยู่บนทางเดินนานนับ ๖ ชั่วโมง นับเป็นครั้งประวัติศาสตร์ที่พระภิกษุสายกรรมฐาน ผู้บำเพ็ญสมณธรรมอยู่ตามป่าตามเขา ต้องพากันออกมาชำระสะสางการผิดพระธรรมวินัยถึงภายในวัดบวรฯ

เชื่อว่ายังมีอีกหลายคนที่ไม่เข้าใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่ามันเกิดขึ้นเพราะอะไร และใครเป็นผู้ก่อให้เกิดเหตุการณ์อันเลวร้ายอย่างนี้ขึ้น ซึ่งคนส่วนนี้ก็คงหลงเชื่อไปตามกระแสข่าวหรือการบอกเล่าต่อๆ จากผู้อื่น ซึ่งต่างก็เหมารวมเอาว่าพระป่าจำนวน ๓๐๐ กว่ารูปนั้น ต้องถูกนายทองก้อนชักชวนให้มาก่อความวุ่นวาย สร้างความสับสนให้กับบ้านเมือง พระป่าทำไมไม่อยู่ในป่า เข้ามาก่อความวุ่นวายในบ้านเมืองทำไม?

ในฐานะที่ผมเกาะติดตามสถานการณ์ และรายงานข่าวเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวในเรื่องนี้มาโดยตลอด จึงขอทำหน้าที่ตอบข้อข้องใจต่อท่านผู้ชมว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น เกิดขึ้นจากฆราวาสหัวดำๆ ไปแต่งตั้งพระเถระให้เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช เป็นการกระทำที่ผิดต่อจารีตประเพณีและผิดขนบธรรมเนียมปฏิบัติของสงฆ์ ซึ่งตามพระวินัยหรือกฎหมายแล้ว ต้องคณะสงฆ์เท่านั้นที่จะมีสิทธิ์แต่งตั้งพระเถระรูปหนึ่งรูปใดให้เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนสมเด็จพระสังฆราช หากสมเด็จพระสังฆราชไม่อยู่ หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้

เมื่อผิดธรรมเนียมวินัยก็ต้องมีผู้ออกมาท้วงติงเป็นธรรมดา เพราะการแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชเป็นเรื่องใหญ่ เป็นตำแหน่งที่มีอำนาจการบังคับบัญชาเสมือนสมเด็จพระสังฆราช ทั้งจะต้องปกครองทั้งพระฝ่ายมหานิกายและคณะธรรมยุต มีทั้งการให้คุณและให้โทษต่อพระผู้ใต้ปกครองในเวลาเดียวกัน ซึ่งเรื่องของสงฆ์รู้ๆ กันอยู่ว่าเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนมาก

“ทองก้อน วงศ์สมุทร” เริ่มเป็นผู้ออกโรงเรื่องนี้เป็นคนแรก เรียกร้องให้ผู้ที่แต่งตั้งได้พิจารณาทบทวน พร้อมกับชี้แนะว่าควรจะยกเลิกสิ่งที่ผิดและทำเสียให้ถูก

แทนที่จะรับฟังเสียงท้วงติงก็สวนกลับเอาว่า “ทองก้อน” แล้ไปทุกเรื่อง ที่แต่งตั้งขึ้นมาั้นถูกต้องแล้ว แต่ไม่ชี้แจงแสดงเหตุผล ทำให้ “ทองก้อน” ต้องขนตำรากฎหมายที่จำเรียนมาทั้งหมดไปกองพะเนินในห้องประชุมโรงแรมรัตนโกสินทร์ ประกาศทำถ้าการแต่งตั้งนั้นถูก ตนนี้จะเผาตำราทิ้งทั้งหมด จะไม่ขอใช้กฎหมายเหล่านี้มาเป็นวิชาเลี้ยงชีพอีกต่อไป

ไม่มีใครกล้ารับคำทำสักคน มีแต่ออกมาเถียงแบบข้างๆ คูๆ แบบเอาสีข้างเข้าถูเลี้ยงบาลีไปวัน ๆ ย้ำอยู่นั้นแหละว่าการแต่งตั้งนั้นถูกต้องแล้ว?

จนกระทั่งพระภิกษุสายวัดป่าจำนวน ๑๐,๐๐๐ รูปต้องออกมาเข้าประชุมกัน ณ พระอุโบสถ วัดอโศการาม ลงมติสงฆ์ว่าการแต่งตั้งนั้นผิด และผิดตั้งแต่ขั้นต้นแล้ว (ขั้นต้นในหนังสือว่าแต่งตั้ง) ขรवासไม่มีอำนาจแต่งตั้งพระ และได้พิจารณาด้วยหลักธรรมหลักวินัยแล้วเห็นว่าขัดต่อธรรมวินัย แนะนำให้ยกเลิกเสีย พร้อมกับมอบหมายให้ “ทองก้อน” ยื่นหนังสือมติคณะสงฆ์ถึงนายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และผู้ลงนามแต่งตั้งได้พิจารณา

“ทองก้อน” พร้อมคณะศิษย์หลวงตากว่า ๒,๐๐๐ คนเข้ายื่นหนังสือถึงนายกรัฐมนตรีที่หน้าทำเนียบ แต่กลับปรากฏว่าหนังสือดังกล่าวไม่มีการเสนอถึงนายกฯ และก็เป็นเช่นนี้อยู่หลายครั้ง จนในที่สุดคณะพระอาจารย์สายวัดป่าก็จำต้องออกมายื่นหนังสือถึงนายกรัฐมนตรีเอง

แม้ “ทองก้อน” จะนำหลักฐานที่เป็นสำเนาเอกสารของทางราชการออกมาแฉให้เห็นแบบจะจะว่า การแต่งตั้งนั้นมันลัดขั้นตอนซัดๆ เป็นการกระทำโดยพลการ ทำกันเสร็จแล้วประกาศใช้แล้ว ถึงนำเข้าไปกราบเรียนให้ที่ประชุม มส.มีมติอนุโมทนาย้อนหลัง

แล้วยังมีหน้าออกมายืนยันอีกว่า ที่ทำนั้นถูกต้องแล้ว

ที่พระป่าต้องออกมาแบบซ้าชากันนั้น ต้นเหตุมันเกิดมาจากใคร?

ณ หนูแก้ว

หลวงตา นี่ก็ได้ฟังกันแล้วไม่ใช่หรอ มันเรื่องเดิมนั่นแหละ พวกที่หน้าด้านมันก็ ด้านอย่างเดิม ด้านที่สุดพวกนี้ ดื้อที่สุดไม่มีใครเกินพวกนี้ ด้านที่สุด ดื้อที่สุด ไม่มีใครเกิน พวกนี้ นี่ละมหาโจรในชาติไทยเรา ในศาสนาเรา กำลังแสดงเต็มเนื้อเต็มตัวด้วยความ จอมปลอมทั้งหมด เท่าที่พิจารณาวันนี้ทั้งหมดเราพิจารณาโดยธรรม ไม่มีคำว่าลำเอียง เรา จะพูดตามหลักธรรมล้วน ๆ ซึ่งเหนือโลกแล้วธรรมพระพุทธเจ้า โดยถ่ายเดียวเท่านั้น อย่าง อื่นเราจะไม่นำมาพูด ที่จะบิดเบือนต่อความถูกต้องนี้เราฟันไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราจึงพูด ได้เต็มปาก ว่าพวกนี้คือพวกมหาโจรกำลังปล้นชาติปล้นศาสนาอย่างออกหน้าออกตา หน้า ด้าน ไม่ฟังเสียงใครเลยคือพวกนี้เอง พูดให้ตรง ๆ อย่างนี้แหละ

ลบล้างกันมาโดยลำดับด้วยน้ำที่สะอาดคือหลักธรรมหลักวินัย ที่ออกมาจากป่าซึ่ง พระสงฆ์ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตรงแนวตามหลักธรรมหลักวินัย นำออกมาชะล้าง พวกนี้ ไม่ยอมรับฟังเสียง มีแต่ดื้อ ๆ ด้าน ๆ เอาความสกปรกมาโปะเข้าในน้ำที่สะอาดเรื่อยมา อย่างนี้แหละ ท่านทั้งหลายฟังเอา นี่ภาษาธรรมที่หลวงตาบัวนำมาพูด เอ้าถ้าว่าผิดไปเอา คอหลวงตาบัวไปตัดเลย ไม่เสียดาย ยิ่งกว่าอรรถกถาธรรมที่เราเทิดทูนตลอดเวลามา นี้ เป็นความสัตย์ความจริง

เวลานี้กำลังขึ้นแบบหน้าด้านทุกแห่งทุกหน เกาะไปหมด หากำลังวังชาที่จะมาโจมตี ชาติและศาสนา พระมหากษัตริย์ของเราให้จมลงในเมืองไทย ให้เหลือตั้งแต่บุตรแต่คุณ เต็มบ้านเต็มเมือง ครองบ้านครองเมือง มุตรคุณครองบ้านครองเมืองมันครองอะไร ก็มีแต่ หนอนเท่านั้นละครองกันอยู่กับมุตรกับคุณ อย่างอื่นไม่มี พวกนี้กำลังก่อเรื่องนี้ขึ้นมาเวลานี้ ศาสนาจะไม่มีเหลือถ้าปล่อยให้พวกนี้ออกหน้าออกตาอยู่อย่างหน้าด้าน ๆ อย่างเป็นอยู่ เวลานี้

ไม่มีความจริงเราพูดจริง ๆ เรียกว่ากาฝากมหาภัยตลอดมา ไม่มีคุณค่าแก่นิดเดียว ที่แสดงออกมาในสังคมแห่งชาวพุทธชาวไทยเราตลอด เราก็คือคนหนึ่งที่อยู่ในท่ามกลาง แห่งชาวพุทธชาวไทย ฟังและวินิจฉัยตลอดมา ไม่มีคำว่าถูกต้อง มีแต่พิษแต่ภัยต่อชาติ ต่อ ศาสนา ต่อพระมหากษัตริย์ โดยถ่ายเดียวเท่านั้น ฟังให้ตีพี่น้องทั้งหลาย นี่เป็นภาษาธรรม ที่เรานำมาพูดนี้ มีตั้งแต่เรื่องกาฝาก ๆ ที่เป็นมหาภัย ๆ แทรกเข้ามา จึงได้ปิดออก ๆ เรื่อย ชำระล้างด้วยน้ำที่สะอาดคือหลักธรรมหลักวินัย ชะล้างเรื่อยมาหลายครั้งหลายหน

เวลานี้กำลังเข้ากันใหญ่อยู่เวลานี้ นี่ละที่ว่ากาฝากมหาภัยตัวใหญ่กำลังขึ้นเวลานี้ จนกระทั่งจะไม่มีน้ำมาชะมาล้าง มันก็หมดยน้ำก็ดี หลวงตาบัวไม่ใช่เป็นคนมีอำนาจวาสนา มาก พอที่จะได้นำมหาสมุทรทะเลหลวงมาชะล้างของสกปรกเหล่านี้ได้โดยลำพังคนเดียว จึงต้องอาศัยบรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทย และแดนชาวพุทธเรา ต่างคนต่างเป็นเจ้าของแล้วให้พินิจพิจารณาเต็มหัวใจด้วยกันทุกคน ถ้าปล่อยไว้ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ จะจมอย่างแน่นอนจากพวกเปรตพวกผี พวกทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ นี้โดยถ่ายเดียวเท่านั้น

ไม่มีใครที่จะมาทำ เมืองอื่นเมืองนอกเขาไม่มาทำ ในเมืองไทยของเราเนี่ยแหละที่มันเป็นตัวมหาภัยอยู่เวลานี้ มันไม่ยอมฟังเสียงใครเลย ตัวแสบๆ มันตัวหัวขบถว่านี่ ตัวอยู่ในวงราชการที่ว่าอ้างตัวเป็นรัฐบาลๆ ตัวนี้เป็นตัวแสบสำคัญมากที่สุดเลย ทำลายชาติ บ้านเมืองอยู่เวลานี้ ตัวนี้เป็นตัวถือบังเหียน นำอยู่ในวงรัฐบาลก็ตัวนี้ละ ตัวทำรัฐบาลให้สกปรก รัฐบาลไม่ใช่จะเป็นอย่างนั้นทั้งหมดนะ รัฐบาลมีดีอยู่มากมาย แต่ตัวสกปรกนี้เข้าไปแทรกแล้ว همینคลุ้งไปหมดเวลานี้ รัฐบาลจะขาดความนับถือของประชาชนได้เพราะตัวแสบๆ นี้แหละ เอาของ همینๆ คลุ้งเข้าไปปะไว้หมดเลย

ฟังให้ตื่นนะ มีแต่ตัวนี้ละตัวแสบๆ อยู่เหนือกฎหมาย กฎมอญ กฎหมา ทุกอย่าง กฎหมัด อยู่กับคนนี้หมด ไม่ได้ฟังเสียงใคร เอาอำนาจบาตรหลวงจากปากปากเดี๋ยวนี้ ทั้งๆ ที่คนทั้งประเทศเขามีปากด้วยกันไม่ยอมให้เขาพูด ไม่ยอมให้เขาใช้อำนาจ มันใช้คนเดียวทั่วโลกดินแดนเวลานี้ จะว่าอะไรแม้แต่นายกรัฐมนตรีเราก็อยู่ใต้อำนาจของมัน พูดให้มันชัดเจน ใอันนี้มันเที่ยวบีบคอบไปหมดไอ้ตัวหัวดำๆ เวลานี้ ฟังให้ตื่นนะพี่น้องทั้งหลาย นี่ละภาษาธรรม จี้เข้าไปตรงที่มันเป็นนี่ละ ที่อื่นไม่เป็นไม้อ้อ จี้ตรงที่มันเป็นนี่

มันใหญ่ยิ่งกว่าใครในโลกอันนี้ เวลานี้ละ ตัวนี้ตัวหัวดำๆ ตัวแสบๆ ใหญ่ที่สุด มันเอาอำนาจปาเถื่อนของมันนั่นแหละ ไม่ใช่อำนาจธรรมดา เอาให้แหลกไปหมดๆ จำให้ตื่น เวลานี้ประชาชนเขาก็กำลังพิจารณาอะไรต่ออะไร เราไม่ค่อยนั้นละกับเรื่องประชาชน เราพูดตามหลักธรรมหลักวินัยนี้เท่านั้น เราไม่พูดอย่างอื่น เป็นยังไงเราบอกตามตรงนั้นเลย พวกกันพินิจพิจารณาให้ดี ตัวแสบๆ นี้ละกำลังจะกลืนศาสนา กลืนชาติ กลืนพระมหากษัตริย์ เรา กำลังลุกลาม กำลังหากำลังวังชา หาเพื่อนหาฝูงมาทุกแห่งทุกหน ออกทุกแห่งทุกมุมที่จะเข้ามาโจมตีให้ได้อย่างใจมันคนเดียว จำให้ตื่นนี้ เราเอาแค่นี้ก่อน เราจะคอยฟังตามหลังไปโดยลำดับลำดับ ให้พิจารณากันทั่วหน้าก็แล้วกัน

(เทศน์หลังให้พร) นี่มันอดไม่ได้มันมาสะดุดใจก็ขึ้นมา นี่ ตัวสำคัญตัวแสบๆ นั้น ญกไล่ออกจากสำนักงานพุทธศาสนา เพราะมันมาสั่งหารงานพุทธศาสนา ทีแรกมันบอกว่า จะมาดำเนินงานให้เจริญรุ่งเรือง มันมาสั่งหารเอาเลย ตรงกันข้าม ทีนี้ถูกทางนี้ขับไล่ออก ขับไล่ออกไปแล้วก็ได้พูดกับนายกฯ ให้นายกฯ มาตกลงกัน เรื่องนี้ร้ายแรงมาก ให้ออกเรา บอกตรงๆ เลย มาปรึกษากับนายกฯ บอกว่าจะให้ออก มันขอไปถึงวันเกษียณ นายกฯ พูด ว่าให้ออก มันขอไปถึงวันเกษียณ ทางนายกฯ ก็เน้นเข้าไปอีกว่า ก่อนไปถึงวันเกษียณอย่า มาก่อเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นจนกระทั่งถึงวันเกษียณ แล้วมันก่อก่ออยู่ตลอดเวลา มันฟังเสียง นายกฯ เมื่อไร ใอนี้หน้าด้านขนาดนั้นนะ

แล้วทีนี้เวลามันจะออกไปนี้ มันจะแทรกเข้ามาอยู่ในวงกลางมหาเถรสมาคม มส. ๗ ใอตัวนี้มันจะมาอยู่ในแกนกลางนี้อีก นี่ตัวมหากย์อีก นี่ละมันจะได้เล่นงานกันอีก พูด ตรงๆ อย่างนี้เลย ตัวนี้เข้ามานี้มหาเถรสมาคมก็ต้องเป็นมหาโจร นี่มันจะเอากันตรงนี้อีก นะ บ้านเมืองมีชื่อมีแปะจะปล่อยให้มาเหยียบย่ำหัวคนไทยทั้งชาติได้ยังไง นี่กำลังแต่งเรื่อง มาแล้วไม่ใช่หรือ (มันบอกว่าถ้าไม่มีมันแล้ววัดสระเกศจะลำบาก วัดสระเกศเลยหลงคารม มันเลยตั้งมันเป็นทีปรึกษา) เออ จะลำบาก แล้วประเทศไทยทั้งประเทศเป็นยังไง ขึ้น สวรรค์ทั้งเป็นเหรอ วัดสระเกศลำบาก ขึ้นสวรรค์ทั้งเป็นตั้งแต่ประเทศไทยทั้งชาตินี้เหรอ

นี่มันนำฟังใหม่ละพิจารณาซิ ฟัง อย่างนี้มันก็พูดออกมาได้ นี่ละกำลังมันจะแทรก เข้ามาหามส. ทีนี้มส. นี้จะได้เอากันละว่าเป็นมหาโจร ชัดกันตรงนี้อีกนะ นี่ละเรื่องมันเป็น อย่างนั้นนะ ออกมาแล้วมันเข้ามา นี้ ออกนี้เข้ามา นี้ คือที่สุด พวกนี้คือที่สุด ไม่ฟังเสียงใคร นี่ภาษาธรรมฟังเอา นี่คือที่สุด ไล่ออกไปแล้วมันยังแทรกเข้ามาที่จะเข้ามาเป็นใจกลางของ มหาเถรสมาคมอีก ถ้ามันมาอยู่ที่นี้กระเบิดนิวเคลียร์นิวตรอน นั้นเองอยู่ในนั้น เพราะฉะนั้นมันจะต้องได้พิจารณากันทั้งหมดมหาเถรสมาคม ถ้าตัวนี้ไม่ออกเมื่อไร มหา เถรสมาคมอาจล้มกันก็ได้ คนทั้งชาติมหาเถรสมาคมเป็นใหญ่มาจากไหนวะ มหาเถร สมาคมก็พระสงฆ์ผู้ใหญ่ท่านตั้งกันขึ้น ตั้งขึ้นด้วยความเป็นธรรม เมื่อไม่เป็นธรรมแล้ว เอาไว้ทำไม

นี่ละมันอดไม่ได้ต้องพูดอีกทีหนึ่ง มันอย่างนี้นะ ปับเข้ามานี้ๆ อยู่อย่างนั้น ตลอดเวลา สายตาของธรรมดู ดูอย่างสม่ำเสมอ ไม่ได้หาจับผิดจับถูกผู้ใด เราจึงพูดได้เต็ม ปากทุกอย่าง เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz